

HUSITĀ

Časopis Pražské diecéze ČČSH

číslo 2/2026 | ročník XXIV | květen 2026

Setkání k 176. výročí narození T. G. Masaryka v Parlamentu ČR

Husita vychází 6x ročně**Vydává**

Pražská diecéze Církve československé husitské
ve spolupráci s Husitským centrem, o. p. s.,
ISSN 1214-4630

Kontaktní adresa

Časopis Husita, Pražská diecéze ČČSH,
V Tišině 3, 160 00 Praha 6
tel.: +420 777 759 652
e-mail: renata.veliskova@ccshpraha.cz
web: www.ccshpraha.cz/casopis-husita

**Pověřená redaktorka
a jazyková korektura**

Renata Velišková

Grafické zpracování

Mgr. Simona Ullspergerová

Tisk

Tiskárna A.M.G., s. r. o.
Mírová 2, 679 04 Adamov

Příspěvky do časopisu

Deadline pro zaslání příspěvků je vždy
do 25. každého lichého měsíce. Jedině tak může
být zajištěno včasné vydání časopisu a jeho
distribuce čtenářům. R. Velišková, pověřená
redaktorka. Děkujeme za pochopení.

Spolupracovníci

Mgr. Z. Břeň, PhDr. P. Doležalová, Ph.D.,
PhDr. A. Flieglová, Bc. O. Holcová,
Mgr. K. M. Lukasová, PhDr. O. Nytrová,
Mgr. J. Pokorná, Ing. M. Poloprutská, A. Radová,
V. Velišek (zároveň autor fotografií k příspěvku
Rybova mše vánoční v minulém čísle), J. Vlasák,
L. Zítková

Distribuci a objednávky zajišťuje

sekretariát PD ČČSH, tel.: +420 234 760 058
Faktury a potvrzení přijetí plateb zajišťuje
ses. Ing. Martina Hájková, tel.: +420 777 759 655

Prodejní místa

Prodejna Blahoslav, Wucherlova 5, Praha 6
Pražská diecéze ČČSH, V Tišině 3, Praha 6
Husův institut teologických studií,
Žerotínova 1100/36, Praha 3

OBSAH

4–5	Setkání k 176. výročí narození T. G. Masaryka v Parlamentu ČR	24	Mezislovanština
6–7	Ocenění „9 statečných“	25	Výročí sboru
8–11	Duchovní obnova – Odvaha královny Ester – Hadasy	26–27	Mezi pravdou a tlakem dnešní doby
12–13	Mírový kostel v Lovosicích	28–29	Den Země 2026
14–18	Květná neděle	30–31	Jak může práce s příběhem pomoci při zvládání závislosti pomocí hagioterapie?
19	Pozvání	32–35	Modlitební stráž v Úvalech
20–23	„Najít sebe samého v rozho- voru s bytím je to nejdůležitější, říká Anna Hogenová		

Setkání k 176. výročí narození
T. G. Masaryka v Parlamentu ČR

5

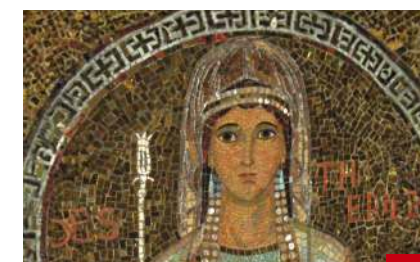
Ocenění „9 statečných“

6

Mírový kostel v Lovosicích

12

Duchovní obnova

8

Kašpárek (Getsemane)

14

Mezislovanština

24

Pověřená redaktorka
Renata Velišková

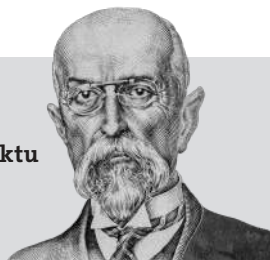

Renata Velišková

**Lidskost a povinnost odevždy drží svět. Nezačínat přestávat
– nepřestávat začínat. Tragickým problémem života je smířit potřeby
myšlení (rozumu) s potřebami srdce a vůle. Vanitas vanitatis!
Slunce (Světlo) a Moudrost.**

Setkání k 176. výročí narození T. G. Masaryka v Parlamentu ČR

V pondělí 2. března 2026 se v Parlamentu České republiky pod záštitou prvního místopředsedy Poslanecké sněmovny Patrika Nachera a v rámci projektu „Naše evropská společnost“ uskutečnilo setkání k 176. výročí narození T. G. Masaryka.

Atmosféra slavnostního odpoledne v sobě nesla připomenutí hlavních myšlenek prvního československého prezidenta, se kterými se setkáváme i v současnosti.

V úvodu svého projevu Ing. Patrik Nacher – 1. místopředseda PS ČR – zdůraznil

nadčasovost idejí TGM a jeho komplexní vidění současného světa.

Druhý řečník, patriarcha CČSH ThDr. Tomáš Butta, Th.D. zaujal svým příspěvkem o náboženském přesvědčení Palackého a Masaryka, o společných hodnotách, jejímiž prioritami byla

neustálá snaha o zdokonalování sebe sama. Přestože oba žili v jiné historické době, jeví se jako představitelé demokracie a jejich zásad pro uplatňování v praktickém životě.

Dalším řečníkem za CČSH byl pražský biskup doc. ThDr. David Tonzar, Th.D. Zdůraznil, že Masaryk vždy vyžadoval, aby se o jeho myšlenkách přemýšlelo a diskutovalo a podtrhl fakt, že veškeré dění a myšlení vyžaduje vzájemnou lásku, pochopení a toleranci.

Odborným výkladem zaujala historička PhDr. Marie L. Neudorfllová, Ph.D. V hlavní části svého projevu vyzdvihla především velké uznání a vážnost Masaryka vůči F. Palackému. Masaryk převzal některé Palackého ideje a přizpůsobil je současnosti.

Druhým odborným přednášejícím byl prof. Mgr. Vratislav Doubek, Ph.D., který se ve svém přednesu zaměřil na postoj Palackého a Masaryka k problému násilí a nenásilí. Vzhledem k rozdílné době, ve které oba významní muži působili a prezentovali své myšlenky, upozornil na jejich rozdílný přístup k násilí a nenásilí ve stanovisku k reformaci.

Během přednášek a řečnických vystoupení zazněla, tak jako v minulých vzpomínkových setkáních, hudební vystoupení studentů Gymnázia Jana Keplera v Praze pod vedením sbormistra Romana Michálka.

Na závěr této významné společné akce zazněla modlitba br. patriarchy T. Butty.

Renata Velíšková

Fota V. Velíšek

Ocenění „9 statečných“ na Žižkovské radnici připomnělo sílu každodenní služby

Na Žižkovské radnici se 31. března 2026 konalo slavnostní předání ocenění „9 statečných“. Setkání mělo klidnou, ale silnou atmosféru – bez velkých gest, spíše s důrazem na konkrétní lidské příběhy. Ocenění patřilo profesím, bez kterých by každodenní život ve městě nefungoval. Mezi „statečnými“ byli zástupci městské policie, zdravotníci záchranáři, hasiči, sociální pracovníci a pečovatelka z domova seniorů. Každý z nich jiným způsobem nese odpovědnost za druhé – někdy v krizích, jindy v tiché, pravidelné péči.

Mezi oceněnými byla i Mgr. Anna Zavřelová, která se dlouhodobě věnuje práci s ohroženými dětmi a mladými lidmi. Působí v Husitském centru o. p. s., kde vede nízkoprahové zařízení Husita. Její práce stojí na vztahu, důvěře a vytrvalosti – na ochotě zůstat s druhým i ve chvílích, kdy je potřeba překonat předsudky a zvolit netradiční postupy.

Nominaci podala její kolegyně Mgr. Irena Kardová, která zdůraznila především dlouhodobost a lidskost její služby. Nejde jen o jednorázové zásahy, ale i o doprovázení v situacích, které nemají rychlá řešení.

Slavnost doplnilo vystoupení žáků ze Základní umělecké školy na Komenckého náměstí. Jejich hudba přinesla do sálu soustředění a klid, který k podobné chvíli patří.

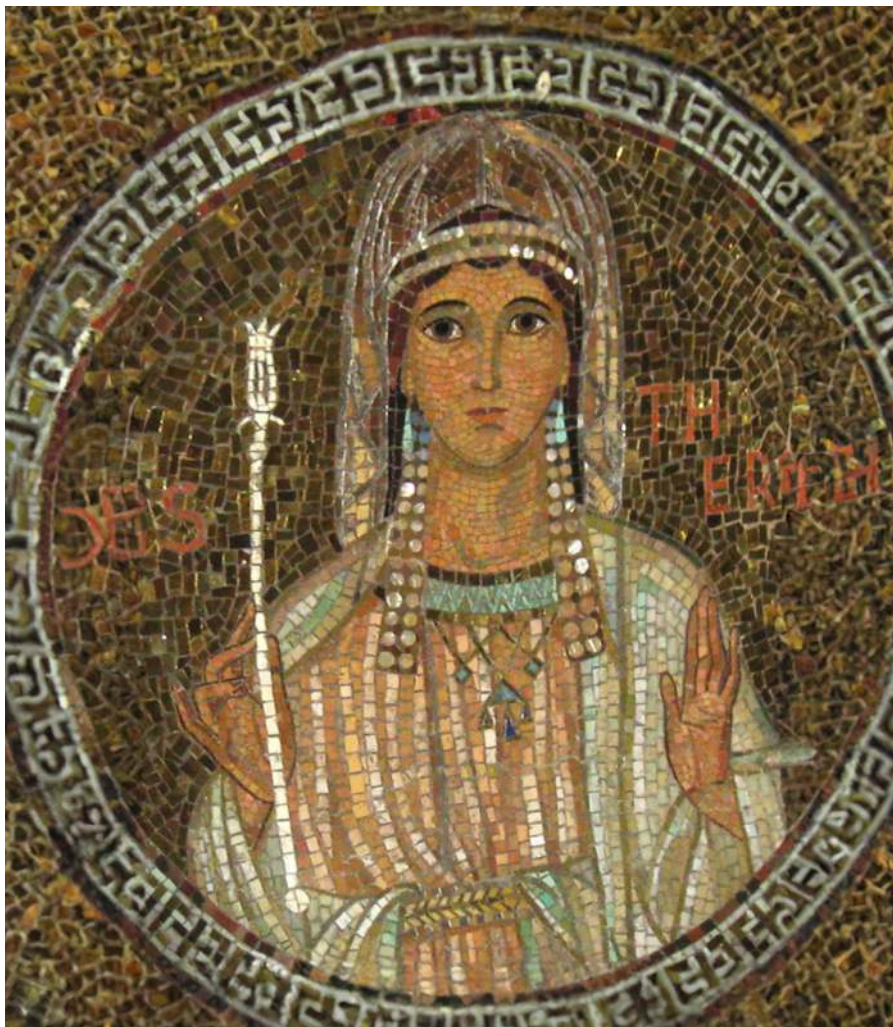
Ocenění předal starosta Mgr. Michal Vronský. Připomněl, že město

nestojí jen na rozhodnutích a institucích, ale hlavně na lidech, kteří jsou ochotni pomáhat nad rámec svých povinností.

Celé odpoledne ukázalo jednu prostou věc: ochotná služba má mnoho podob. Někdy je vidět, jindy zůstává skrytá. Ale bez ní by společnost nedržela pohromadě.

Mgr. Zdeněk Břeň

ODVAHA KRÁLOVNY ESTER - HADASY

Postní jarní setkání 16 žen z celé ekumenické škály jsme v rámci dalšího duchovního cvičení Ateliéru Hildegardis uskutečnily tentokrát v tábořské ZUŠ starozákonním příběhem o královně Ester, a to v sobotu 21. 3. za výrazné pomoci spolku Hadasa a ředitele ZUŠ Tábor, za což jim moc a velmi děkujeme!!!

Bylo opravdu velmi inspirativní a očistné. Sestra lektorka Helena Timrová (tajemnice Řkc fakulty v Českých Budějovicích) se inspirovala k této akci knihou Lindy Jarosh a Anselma Gruna – Královna a divoška (14 archetypů biblických žen) a na semináři v klášteře v Německu přímo u Lindy Jarosh, sestry Anselma Gruna.

Úvodní vstup v kruhu mezi námi zahájily sestry Eva a Ludmila Peřinovy – melodramatem DOLOROSA Josefa Bohuslava Foerstera na text Antonína Klášterského (Ludmila přednes, Eva – klavír).

Pak si iniciativu převzala sestra lektorka Helena a svými slovy převyprávěla příběh o Ester s mnohými citacemi z Písma. Pak jsme měly seznamovací kolečko, kde jsme si měly vybrat k sobě některou z účastnic, abychom pak ve dvojici hovořily a odpověděly na dvě otázky.

** Kdy jsem s odvahou vstoupila do náročné životní situace?*

** Kdy a jak jsem se cítila královsky?*

Pak jsme tančily kruhový polonézový tanec.

Po přestávce s čajem, kávou a ovocem jsme se zamýšlely nad poselstvím celého příběhu Ester a jeho aktualizací do našich životů. Glosovaly jsme myšlenky a vyjadřovaly se k němu.

Například zaznělo toto :

Královna má v úctě sebe i druhé, nepotřebuje být chválena, nese zodpovědnost za svá rozhodnutí, není snadné ji zranit, když jí někdo její pomyslnou korunu shodí, je to jeho problém a ona se sehne, sama korunu zvedne a nasadí si ji. Neponižuje se, ani druhé, jedná s ostatními jako s králi a královnami, ví, proč některé kroky a věci dělá. Měla by umět požádat o pomoc, nemusí sama vše řešit, protože nemá nikoho než Tebe, Pane. Těžkou situaci proto řeší s nadhledem, královsky, s klidem. Pozve si rádce, sedne si na trůn a popřemýšlí, dá si čas na reakce. Může být královnou své kuchyně, svého počítače, zahrady, rodiny, třídy, náboženské obce... Důstojná ve všem, co dělá, co nosí na sobě, jak září vnitřním šperkem její nitro.

Ke královně patří i její tělo – otázka sama sobě – „Jaké tělo má duše potřebovat?“ „Jak sebe vnímám, jak se vidím?“

V královně je hrdost i prostota, i průměrnost jsem já...

Domov – můj hrad – krásný, čistý, útulný, strážný s láskou, přijímání návštěv.

V našem nitru přebývá Bůh a jsem si toho vědoma.

Královna má vyřešený dětský vztah s vlastní matkou, už není princeznou a zodpovídá za život svůj a nikoho jiného. Nenechá sebou manipulovat.

Není ušetřena utrpení, ale má v něm dorůst, dozrát, pročistit se do čirého vnitřního světa, který pak vyzařuje do světa vnějšího. Ví, co ji posiluje, co má ráda a koho, ví, čím chce žít, z čeho pramení její hodnota a síla.

Není to vůbec o egu a pýše.

Umi zacházet se svým světlem královny.

CO MÁ SVÍTIT, MUSÍ SNÁŠET, ŽE HOŘÍ!

(Doporučená kniha k tomuto – Hana Doskočilová: Když velcí byli malí)

Poté následovala korunovace těch, které chtěly královnu v sobě probudit a pocítit i vnějškovým projevem – oblečením modré pláštěnky a nasazením si papírové zlaté koruny s vnitřním mottem a čistou myšlenkou. Ostatní ve dvou řadách vytvořily ze vztažených žehnajících rukou jako by gotickou chodbu, kterou královna procházela za oslavné hudby fanfár a volání ostatních – Bůh ochraňuj královnu, vivat etc....

Pak byla další přestávka k občerstvení a královské, sice postní, ale přece, hostině :-)

Když seminář skončil, pro zájemkyně jsme připravily možnost 30 minutového meditativního závěru:

- Ztišení s podkresem hudby lry Evy Kozinské
- Četba z básní – modliteb Hildegardy von Bingen k Duchu svatému
- Latinský hymnus na Ducha svatého Hildegardy von Bingen /poslech nahrávky
- Tichá meditace v silentiu
- Závěrečné požehnání ženy ženám – farářky CČSH Kamily Magdaleny Lukasoové

AŽ TI BŮH ŽEHNÁ, KRÁLOVNO, NA TVÝCH CESTÁCH!

Nepřeji Ti, abys' zůstala ušetřena utrpení, protože vím, že stejně nezůstaneš.

Nepřeji Ti, aby Ti po tváři netekly slzy, protože je stejně nezadržíš a pláčem se Ti uleví.

Nepřeji Ti, abys' nezakusila bolest, protože už ji stejně znáš.

Víš také, že utrpení zušlechťuje, slzy očišťují srdce a bolest zraňuje, ale zároveň i posiluje.

Přeji Ti: abys' byla za všechno vděčná, i když se ti to nelíbí. Abys' opatrovala

vzpomínky na dobré věci, i když jich možná není až tak moc. Abys' byla statečná, i když myslíš, že to nejde. Abys' svůj kříž zbytečně neodhazovala, protože kolikrát ho odhodíš, tolikrát se Ti vrátí. Abys' ho mohla donést až na vrchol, na který je nutné vylézt, i když se zdá nedosažitelný.

Aby dary, které v sobě od Hospodina nosíš, rostly pomalu, ale aby Ti celý život pomáhaly.

Abys' nikdy nevyměnila opravdové přátele, i když chybují, abys' uměla odpuštění, ne opustit.

Abys' mohla dávat radost, sílu a naději těm, které máš ráda.

Nezapomeň, že každá růže má trny, a přesto je krásná, královská.

A tak Ti teď žehnám – jdi v pokoji, radosti a s odvahou svými dny a nocemi.

AMEN

Těšíme se zase na příště! A to v kapli sv. Rodiny NO CČSH v Benátkách nad Jizerou – včas oznámíme data.

Mějte se krásně, sestry královny – a muži necht' si dosadí do textu slovo král :-) a mužský rod ve slovesech :-)

*S Láskou v Lásce,
Mgr. Kamila Magdalena Lukasoová*

Mírový kostel

v Lovosicích

Dokončení z č. 1/26

Byl jsem tichou ozvěnou svého kdysi slavného já. Kdybych mohl křičet, křičel bych. Kdyby mi války nevyrvaly mé zvony, zvonil bych: „Lidé! Jsem tu! Připraven otevřít vám svou náruč!“

Ale zůstával jsem stále jen oním...tichým, vztyčeným ukazovákem mezi paneláky.

A pak — jednoho zcela obyčejného dne — se stalo něco, co mě zaskočilo. Přijelo auto a dělníci začali vykládat lešení. Sledoval jsem je se zájmem. Zase se něco bude dít. Kam ho asi postaví?

Zvláštní bylo, že ho skládali ke mně, k mojí zdi. Neměl jsem z toho radost. Omítka padala i bez toho, aby se jí někdo dotknul — a teď toto. Pochyboval jsem, že by někomu záleželo na tom, aby o mě neopatrně nezavádil.

Ulice tedy znovu ožije stavebním ruchem. Lešení bylo složeno. Dělníci však neodjeli — naopak, přijeli další. Navlékli pracovní rukavice a chopili se prvních trubek. Zvědavě jsem vyhlížel, kam se vydají.

Jaké však bylo moje překvapení, když ono lešení začali stavět kolem mé věže. Ta výsada potkala opravdu mě? Moje víc než stoletá věž bude opravena? Ještě nedávno jsem měl za to, že budu v klidu jen dožít a pak mě potká stejný osud jako domy mé čtvrti — zmizím, abych uvolnil místo nové výstavbě. A pak přijela ta auta a dělníci, a začal ruch — ruch kolem mě. Opravdu můj úkol ještě nebyl naplněn? Lidé nezapomněli na hodnoty, které se z nové společnosti pozvolna vytrácely? Budu i nadále místem ztišení, místem modlitby?

Ty dny, kdy věž pomalu obrůstala lešením, jsem prožíval jako ve snu. Každý trubkový úchyt, každé zvednuté prkno bylo znamením, že život kolem mě neustává. Vzpomínal jsem, jak se lidé chodili dívat, když jsem tu rostl, a přitom cítil, že se i ve mně něco začíná znovu probouzet. Tím, co mě probudilo z letité letargie, byl obrovský příval naděje. Nebyl jsem zapomenut lidmi. Nebyl jsem zapomenut Bohem.

Podzimní vítr sílil a záhy přišel mráz. Práce se sice zastavily, ale stojící lešení bylo jakýmsi příslibem věcí příštích. Moc jsem se tehdy těšil. Jakmile počasí dovolilo, znovu přišli muži s rukavicemi a práce započaly. Během několika následujících let znovu zazářila nejen zcela opravená věž, do jejíž makovice byla vložena zpráva pro příští věky, ale i celá loď včetně střechy.

V poslední době prošla šikovnými rukama restaurátorů i má vitrážová okna, kterými do lodi vchází slunce, a především čelní, nejkrásnější vitráž — Kristus Pastýř.

Milý čtenáři mého vzpomínání; obdobím posledních oprav jsi současníkem i ty, proto se o nich nebudu dopodrobna rozepisovat. Jejich výsledek můžeš posoudit sám.

Je podzim. Znovu se barví kopce Českého středohoří. Hnědá barva zoraných polí tvoří teplý rám té barevné krásy. Tichý déšť smývá prach ze střech a podzimní vítr si zatím dává načas, aby o chvíli prodloužil lidem možnost kochat se tím kouzelným časem. A ty, drahý čtenáři tohoto příběhu, pootevři dveře a chvíli poseď v lavici nebo postůj za ní. Nabízím ti místo k tichému rozjímání i hlasité modlitbě.

Každý den Tvého života je velikým darem – zastav se na chvíli a přijmi jej...

Zítková Lenka

Dětský pašijový betlém v Čelákovicích

Betlémy nejsou záležitostí jenom vánočních svátků. Také o Velikonocích se vystavovaly tzv. Pašijové betlémy, které nejsou tak známé a patří k zapomenutému velikonočnímu dědictví lidových řezbářů. Ty jednoduché většinou ztvárňovaly Golgotu a tři kříže a byly doplněny různým počtem postav. Tyto výjevy se vázaly k Velkému pátku a Kristovu utrpení. Jiné betlémy zobrazovaly Boží hrob nebo prázdný hrob a blížily se spíš k Bílé sobotě nebo Vzkříšení. Náročněji provedené betlémy přibližovaly celý pašijový cyklus, počínaje Poslední večeří Páně a některé také byly pohyblivé.

O Květné neděli na bohoslužbě s dětským programem vyrobily naše děti výjev z Getsemanské zahrady, kde se Ježíš po společné večeři modlil, zatímco učedníci spali. Jako vzor nám posloužila publikace „Nechte maličkých přijít“ od Adély a Davida Frýdlových (Praha 2003), ze které jsme okopírovali postavičky učedníků a děti si je vybarvily. Samotnou zahradu vytvořily z přírodnin, které si nasbíraly na naší farní zahradě.

Při společné práci se děti zamýšlely nad potřebou spánku, ale i situa-

cemi, kdy je naopak nutné zůstat bdělý. A co to vlastně slovo bdělý znamená. K tomuto zamyšlení je přivedl předchozí rozhovor Kašpárka se sestrou farářkou. A zrovna to byla neděle, kdy se měnil středoevropský čas na letní, takže jsme museli vstávat o hodinu dřív. Takovou šířku souvislostí jsme si při přípravě dětského programu ani neuvědomili.

*Ing. Mira Poloprutská
Anna Radová
NO Čelákovice*

KAŠPÁREK (GETSEMANE)

Píseň: Hosana Bohu na nebi + donesení větvíček k oltáři a pokračuje nedělní bohoslužba až k doznání vin společná píseň: Díky za toto krásné ráno (zvoneček, objeví se Kašpárek, s polštářkem?, živá a mne si oči)

K: Ahoj děti... (zívne) jééé, promiňte... já jsem dneska taaak unavený!

D: Ahoj, Kašpárku! Copak se stalo? Ty jsi snad celou noc nespal?

K: Já jsem spal... ale nějak málo! Víte proč? Posouval se čas! Ze zimního na letní! A já jsem z toho úplně zmatený!

D: To se někdy stává, Kašpárku. Když se mění čas, tak si naše tělo musí zvyknout.

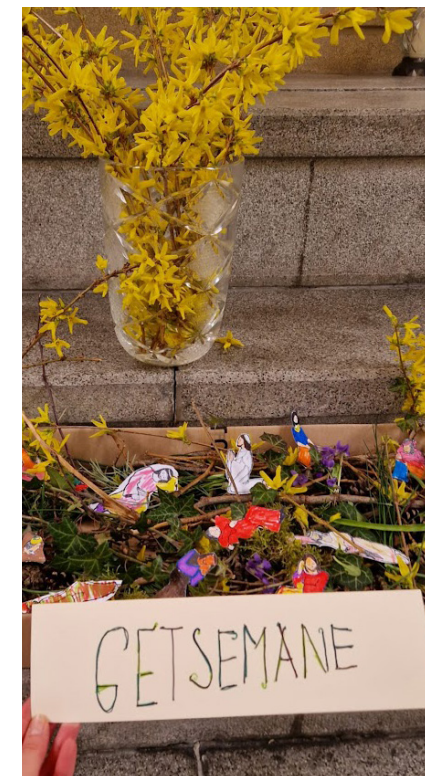
K: No jo, ale moje tělo si nezvyklo! Moje tělo chce spát! (zívne) Já bych si tady nejradši lehnul...

D: To by ale nebylo moc vhodné, když jsme na bohoslužbě.

K: Ale spánek je přece důležitý, ne? Děti, spalo se vám dobře? Vyspaly jste se?

(prostor na reakci dětí)

D: Kašpárek má pravdu. Spánek je opravdu důležitý pro naše zdraví. Když spíme, naše tělo si odpočine a máme víc síly.

K: No vidíš! Tak já jdu spát! (lehá si na polštářek)

D: Počkej, Kašpárku. I když je spánek důležitý, jsou chvíle, kdy je zase důležité zůstat bdělý.

K: Bdělý? To znamená jako... ne-spát?

D: Přesně tak. A víš, že někteří lidé musí být bdělí i v noci, když ostatní spí?

K: V noci? To jako dobrovolně?!

D: Ano. Třeba zdravotníci v nemocnici, aby se mohli starat o nemocné. Nebo policisté, aby chránili lidi. A také hlídači, kteří dávají pozor na různá místa.

K: Tý jo... ti teda musí být unavení! To já bych to asi nezvládl...

D: Je to náročné, ale je to důležité. Díky nim jsme v bezpečí a někdo se o nás stará, i když spíme.

K: Tak to jsou hrdinové! Já bych jim dal medaili... ale nejdřív bych si šel zdřímnout. (zívne)

D: Ale Kašpárku, víš, že i v Bibli je příběh o tom, kdy bylo důležité zůstat vzhůru.

K: Příběh? Ten bych si poslechl... ale vleže! (urovná se ke spánku)

D: Jednou byl Ježíš se svými učedníky v zahradě, která se jmenovala Getsemanská.

K: To je ale divné jméno... Getse... cože?

D: Getsemanská zahrada. Bylo to večer a Ježíš věděl, že ho čekají těžké chvíle. Šel se modlit a poprosil své učedníky, aby zůstali s ním a bděli.

K: Takže neměli spát?

D: Ano, měli zůstat vzhůru a být s ním.

K: To bych nezvládl... (zívne) co udělali oni?

D: Usnuli.

K: Fakt? Tak to byli jako já!

D: Ježíš se vrátil a našel je spící. A řekl jim, že mají bdít a modlit se.

K: A oni už pak nespali?

D: Bohužel usnuli znovu.

K: Dvakrát?! To už je hodně ospalé...

D: Ano. Byli unavení. Ale byla to chvíle, kdy bylo důležité být s Ježíšem a ne spát.

K: Takže někdy je důležité si odpočnout... a jindy zase vydržet a být vzhůru?

D: Přesně tak, Kašpárku. Jsou chvíle, kdy musíme být pozorní. Třeba když se učíme, modlíme, nebo když někdo potřebuje naši pomoc.

K: Hmm... tak já to ještě chvílku vydržím... nebudu jako ti učedníci.

D: Dobře, pojďme se teď společně pomodlit, abychom nebyli jako ospalí učedníci v Getsemane.

Modlitba:

Pane Bože, prosíme, dopřej nám dobrý spánek a dostatek pozornosti vždy, když je to potřeba.

Amen

pišeň: Zůstaňte zde a bděte se mnou (3x)

Ing. Mira Poloprutská

„Najít sebe samého v rozhovoru s bytím je to nejdůležitější,“

říká Anna Hogenová

Prof. PhDr. Anna Hogenová, CSc. je česká kinantropoložka, filosofka a profesorka působící na českých vysokých školách. Zabývá se zejména fenomenologií Martina Heideggera a Jana Patočky, etikou, pravdou (aletheia); dále tématy jako pohyb, tělo a tělesnost a filosofie sportu. Přednášela na FTVS UK, Pedagogické fakultě UK a na Technické univerzitě v Liberci. Aktuálně působí na Husitské teologické fakultě UK, kde je i vedoucí katedry filosofie; též přednáší na Pražské vysoké škole psychosociálních studií. Je autorkou a spoluautorkou několika desítek odborných knih.

**Jako šestnáctiletá jsem byla uchvá-
cena Sókratem a jeho péčí o duši.
Když jsem později vyučovala pat-
náct let etiku na Univerzitě
J. A. Komenského v Praze, potěšilo
mne, že řada studentů měla senzori-
um pro to, aby o svou duši pečovali.
Kladli si základní otázky, žíz-
nili po odpovědích. Jak vy vnímáte
žízeň po vědění u svých studentů?**

Řekové věděli, že duše je nesmrtelná, nemá hranice, je pohybem, vznikajícím ze sebe samého, že poznává stejné stejným a totožné s totožným. Věděli, že musí být lehká, aby stoupala vzhůru do blízkosti Dobra. Musí být suchá, protože vše mokré v ní jsou vášně, nezkracené rozumem, které pak člověka vláčí, jak ony samy chtějí a člověk potom

ztrácí svou jedinečnou míru a zmi-
rá zbytečně brzy. Ne-moc je poru-
šení míry jedinečného člověka se
světem, s bytím, a proto zdraví
trpí. Najít sebe samého v rozhovo-
ru s bytím je to nejdůležitější. Pro-
to pečovat o svou duši znamená
pečovat o to nejčennější v životě.
Protože duše nemá hranice, může
se dostat všude, a to rychlostí,
která převyšuje i rychlost světla,
její pohyb je myšlení myšleného.
Nejsou to jen představy jsouc-
en. Duše je zázrak, není to mozek.
Mozek je jen telefonní ústředna, jak
tomu rozuměl Henri Bergson, ale
i Patočka. Duše není viditelná, je
jen pohybem, vznikajícím z toho-
to pohybu samého. Jen proto sta-
ří Řekové věřili, že planety jsou
oduševnělé, dokonce ve středově-
ku lidé věřili na oduševnělost i ka-
menů a rostlin. I dnes takové lidi
můžeme potkat.

Proto podobnost – homonymita
bylin s nemocnými orgány v těle
předznačovala hojivost těchto by-
lin (léčení stejného stejným, což je
homeopatie, na rozdíl od součas-
ného léčení jiným než podobným
prostředkem, což byla alopatie).

Duše je tím, co jako jediné v člo-
věku je nutno pochopit za nejdů-
ležitější podstatu, a proto je třeba
se o ni starat. Péče o tělo musela
být v harmonii s péčí o duši. Ka-
logathia je nejvyšší ideál výcho-
vy. Vyaretovat rovnováhu mezi
duší a tělem znamená najít osobní

míru v rozhovoru s bytím, světem,
s polis, s lidmi i vlastní bytostnos-
tí. Každý jsme absolutně odlišný
od všech, což je jeden z důkazů Boha
stvořitele, protože toto nedokáže
žádná vědecká kauzalita ani po-
chopit. To je myšlenka Leibnizova!

**Evropská duchovnost spočívá
na starosti o duši, máte dojem,
že si to i v současnosti dost lidí
uvědomuje?**

Jen málo lidí si to uvědomuje. Jsou
slepí pro tyto platnosti, protože je-
jich životní obstarávání je dnes ří-
zeno penězi a většinou jen odpor-
nou chamtivostí, neštitící se niče-
ho hluboce odporného (J. Epstein,
holokaust apod.)

Před očima se dnes lidé proměňují na dáblíky ve své slepé chtivosti peněz. Proto je nezištnost pro fenomenologii posvátností, taktéž pro opravdové básníky.

Jste přesvědčena, že největším darem pro člověka je řeč. Jak tuto skutečnost prožíváte a interpretujete?

Jen řečí proplouváme do transcendence a setkáváme se s Bohem, s bohy řeckými. Schopnost transcendovat za hranice jsoucna v prostoru a času je výsadou lidí, zvířata to neumějí. Důkazem této schopnosti je řeč, je domem bytí a člověk je pastýřem bytí. Slova nejsou značky, jako je tomu v digitálním světě, ale jsou přehlubokými studnami, jimiž k nám probublávají významy z prastarých pramenů. Řeč je posvátná, a pokud se kazí, kazí se i člověk sám, jen o tom neví. Básnický bydlí člověk na tomto světě!

Považujete za důležité, že silou řeči je člověk svědkem bytí. Patříte k těm osobnostem, které v souvislosti s tím oceňují sílu básnického slova, poezie? Jak tyto hodnoty vidíte?

Básník, ten opravdový, protože on vidí svět jinak než průměrný člověk, vidí „šíři v dálce“. To je moc těžká otázka, náleží Hölderlinovi a Heideggerovi. Heidegger o tom píše v práci „Der Rhein“.

Šíře v dálce je bytím, pro něž mají „tykadla“ jen polobozi, tj. básníci. Jsou to ti, kteří trpí tímto věděním, které se dá přiblížit jen člověku se stejnými „tykadly“, a to básnickým způsobem, což je schopnost zahlédnout a potkat v doušku vody z lesního pramene posvátnou svatbu nebes a Země. Tak se skutečně usebírám a v lidské duši uvlastňuje voda z nebes, láskyplně obejmata matkou Zemí, aby se někde v lese pod skalou ukázala jako pramen studené a laskavosti přeplněné vody. Jen čistá duše může uchopit toto legein (usebrání).

Je mi velmi sympatické Vaše tvrzení, že básník je zakladatelem bytí a plně s ním souhlasím. Co s námi poezie dělá?

Poezie nás otevírá pro takové horizonty smyslu života, o které nezavádí nikdy technik, znající jen logiku a matematiku, bohužel! Co nám otevírá? Šíří v dálce, co to je? To je nevýslovné bytí. Vážná hudba je také šíří v dálce.

Zdůrazňujete, že jsme jen rozhovorem a je důležité, jestli vycházíme z toho, co jsme jako nevyhnutelnost v sobě samých našli a pojmenovali si to.

Ano, abychom našli bytí samo, musíme prožít chórismós, tj. svobodu od všech jsoucna, od prostoru a času. A to je možné jen očistou dušou od marasmu reklam,

politických lží, od strachu a zlých jedinců.

Tvrdíte, že nejtěžší je žít ze svého vlastního pramene. Můžete nám tuto myšlenku přiblížit?

Pramen, z něhož teče náš život, je s námi tak rostlý, že nemůžeme nikdy si z tohoto pramene utvořit představu, a tu pak popisujeme, to dělají psychologové, nepochopili totiž, že s pramenem můžeme toliko pramenit a jen zpětně se setkávat s tím, čím nemůžeme nebýt. Toto je via negationis, nikoli vědecká přísná metoda deskripce. K sobě samému můžeme jen oklikou, jsme bytostmi dálky, jak to připomíná Otokar Březina. Proto je tak hloupý současný progresivismus, vidoucí jen pokrok a jeho technický význam. Neskrývá pravda se odkrývá teprve v podstatné minulosti, která má v německé fenomenologii název „Gewesenheit“ na rozdíl od „Vergangenheit“, která je historií, napsanou vítězi války. Patří k nám počátek a počátky, rodí se vždy poprvé a pak se zavírou zpět do sebe. Jsou posvátné a pro lidský život nejvíce potřebné, bez nich se člověk stává zvířetem. Přesně toto si neuvědomuje americký neomarxismus, kterému se dnes říká progresivismus. Počátek je vždy polovinou celku a není tedy jen v minulosti, prodírá se přes naši přítomnost a je tudíž před námi v budoucnosti. Je to těžká myšlenka.

Co nám přináší dialog s filosofickými texty?

Sebezpoznaní, to je také ta oklika. Co je nejbližší a s námi rostlé, to nemůžeme od nás oddělit a popisovat jako nějaký předmět. To je největší nedostatek současné psychologie.

Co znamená usebrat a uvlastnit ve svém bytí?

Znamená to stát se bytím, pak už nemáme strach ze smrti a z ničeho, stáváme se šíří v dálce!

Ve své knize K rozhovoru s bytím samým uvádíte v závěru jedné kapitoly tvrzení, které mne velmi oslovilo: „Dialog, pravdivý dialog na cestě, je tím nejpodstatnějším pro člověka vůbec!“

A tento dialog není ničím jiným než péčí o duši.

*Za rozhovor děkuje
PhDr. Olga Nytrková*

*(K rozhovoru s bytím samým,
Husitská teologická fakulta
Univerzity Karlovy, vydáno
v nakladatelství
Luboš Marek, 2024)*

Mezislovanština

Autoři:

1. Holandský lingvista Jan van Steenberg vzal všechny současné slovanské jazyky a s pomocí počítače vytvořil jejich průměr.
2. PhDr. Vojtěch Meruňka do počítačového programu usadil asi 6 000 slov z nejstarší staroslověnštiny. Antičtí vzdělanci používali 30 000 slov jako dnešní vysokoškolák. Dnešní čeština má 250 000 slov a většina národa zná jen zlomek. Mezislovanštině se říká zonální jazyk. Kdo umí rusky, tomu umělému jazyku rozumí.

Např. Razuměješ li jezuku bez nikakogo učenja. Mezislovanština má nyní 50 000 slov a má 30 000 uživatelů. Režiser Václav Marhouk ji použil ve filmu Nabarvené ptáče. Slovanů je 350 milionů. Třeba se ujme mezi Slovany, než mluvit anglicky nebo esperantem. Pro katolické faráře Giuseppe Peano zjednodušil moderní latinu, z níž vznikl jazyk interlingva. Třeba se dočkáme pomocí umělé inteligence, že smíchá všechny jazyky a vznikne Zemština pro obyvatele Mésíce či Marzu.

Kruh občanů České republiky vyhnaných v roce 1938 z pohraničí, dal v místě samospalu u zábradlí rampy Národního muzea vzpomínkovou květinu s textem a svíčku – Zde se sebeupálil 6. 3. 2003 Zdeněk Adamec pro nespokojenost v uspořádání společnosti.

Jan Vlasák

90. VÝROČÍ SBORU

Mistra Jakoubka ze Stříbra

**24.5.
2026**

**Svatodušní
neděle**

9.00 Slavnostní bohoslužba k 90. výročí položení základních kamenů Sboru Mistra Jakoubka ze Stříbra v Příbrami na Březových Horách vedená pražským biskupem ČČSH **Doc.ThDr. Davidem Tonzarem, Th.D.** za účasti a s pozdravy významných hostů

**26.7.
2026**

neděle
(Světový den prarodičů a seniorů)

9.00 Slavnostní bohoslužba k 90. výročí prvního zvonění nově zavěšených zvonů v kostele Mistra Jakoubka ze Stříbra v Příbrami na Březových Horách vedená farářkou ČČSH **Mgr. Hanou Tonzarovou, Th.D.** za účasti a s pozdravy významných hostů

**25.10.
2026**

neděle

Pozor změna času!

9.00 Slavnostní bohoslužba k 90. výročí otevření Sboru Mistra Jakoubka ze Stříbra v Příbrami na Březových Horách vedená patriarchou ČČSH **ThDr. Tomášem Buttou Th.D.** za účasti a s pozdravy významných hostů a přednáškou **ThDr. Jaroslava Hrdličky, VŠ pedagoga na HTF UK**

Při všech třech slavnostních bohoslužbách vystoupí Komorní sbor Mistra Jakoubka ze Stříbra pod vedením Mgr. Hany Tonzarové, Th.D.

Během slavnostních bohoslužeb budou vystaveny dobové fotografie vztahující se k výše uvedeným milníkům 90. výročí kostela – Sboru Mistra Jakoubka ze Stříbra.

Po skončení se bude podávat malé občerstvení na zahradě kostela.

Mezi pravdou a tlakem dnešní doby

„Neboj se“ v době, která tlačí

Žijeme v době, kdy má téměř každý „svou pravdu“, a přesto jako by se vytrácelo něco společného, na čem by bylo možné stavět vztahy i celou společnost.

Právě na tento rozpor upozorňuje encyklika svatého otce Benedikta XVI. Caritas in veritate z roku 2009. Ukazuje, že člověk ani společnost se nemohou správně rozvíjet, pokud není propojena láska a pravda. Bez pravdy se z lásky stává něco povrchního, co si každý vyloží po svém, zatímco pravda bez lásky může působit tvrdě a necitlivě. Benedikt XVI. v ní přesně pojmenoval směr, kterým se společnost už tehdy ubírala.

Síla encyklik spočívá v tom, že nepopisují jen konkrétní dobu, ale dotýkají se věcí, které se v dějinách opakují. Církev si v tomto směru drží určitý odstup od rychle se měnící společnosti, a i když za to bývá často kritizována, právě díky tomu není tolik ovlivňována tím, co je zrovna „trend“, ale připomíná to, co je podstatné a trvalé. A to je právě skutečnost, že i když se svět mění čím dál rychleji, člověk se ve své podstatě nemění. Pořád někde hluboko uvnitř hledá smysl, vztahy a jistotu, na které může stavět. V Bibli zaznívají slova: „Dříve než jsem tě utvořil v lůně matky, znal jsem tě.“ (Jer 1,5)

Situace, které přišly několik let po vzniku encykliky, například pandemie, kdy byli lidé nuceni k izolaci, mnohé z těchto tendencí ještě více odhalily a zvýraznily. Na jednu stranu bylo možné vnímat silnou vlnu solidarity. Zároveň se ale ukázalo, jak křehké mohou být vztahy a jak snadno se společný základ mezi lidmi rozpadá. V takových situacích je zřejmé, že pomoc nemůže spočívat jen v materiální nebo finanční rovině, ale že její podstatnou součástí je i lidská blízkost, solidarita a vztah. Mnozí se uzavřeli do sebe a místo hledání hlubšího smyslu, sebe sama nebo pravdy, kterou v sobě člověk nese, se společnost ještě více rozpadla do individuálních pravd a názorů, a tím se postupně začal vytrácet i samotný dialog.

Informací je dnes obrovské množství a odpovědi jsou dostupné během chvíle. Často si ale vybíráme právě to, co se nám líbí a co chceme slyšet. V takovém prostředí se jasně ukazuje, jak zásadní je propojení pravdy a lásky. Pravda bez vztahu, bez důvěry a bez blízkosti, ať už v rodině nebo mezi generacemi, může působit tvrdě, a proto ji člověk odmítá. Naopak to, co si vyhledá a co mu vyhovuje, může být sice přitažlivé, ale často postrádá odpovědnost i skutečnou hloubku.

Do tohoto prostoru vstupují i sociální sítě. Mladší generace v nich hledá odpovědi i uznání, zatímco starší generace do nich vstupuje, aby si alespoň tímto způsobem udržela kontakt a vztahy s těmi mladšími. Vzniká tak prostředí, ve kterém jako by platilo, že co není sdílené, jako by se nestalo. Zároveň roste tlak být vidět, být uznávaný a získávat pozornost. Je možné získat potlesk tisíců cizích lidí na sociálních sítích, a přesto cítit prázdnotu. Někdy má přitom mnohem větší hodnotu uznání od jednoho blízkého člověka než od celého davu. Největší prevencí samoty je totiž péče o vztahy.

Moderní svět vytváří velký tlak na výkon, úspěch a materiální zajištění. Jak zaznívá i v encyklice, když se ekonomika oddělí od morálky, přestává sloužit člověku a začne na něj tláčit. Tento tlak se neprojevuje jen navenek, ale především uvnitř – v nejistotě, stresu a pocitu, že je nutné zvládnout všechno sám. Právě v této zrychlené době je čím dál těžší zastavit se a vrátit se sám k sobě. Přitom Bible připomíná, že „zákon je člověku vepsán do srdce“ (Řím 2,15). Člověk tak v sobě nese určitý vnitřní kompas, schopnost rozlišovat a hledat to, co je dobré. Návrat k těmto hodnotám je možná důležitější než kdy dřív.

V této souvislosti mě osobně velmi zasáhla myšlenka, která se objevuje v duchovních a křesťanských komunitách: „Úzkost přichází ve chvíli, kdy se snažíme kontrolovat věci, které

patří Bohu.“ Tato věta přesně vystihuje, jak se člověk dostává do vnitřního napětí ve chvíli, kdy chce mít všechno pod kontrolou. Silně jsem si to uvědomila i během své nedávné cesty do Jižní Koreje. Na jednu stranu jsem tu zemi obdivovala. Všechno bylo čisté, organizované a lidé působili velmi pracovitě a disciplinovaně. Zároveň jsem ale vnímala i určitou tichou tíhu v běžných situacích a vnitřní tlak, který není na první pohled vidět. Není se čemu divit, že Jižní Korea patří mezi země s vysokou mírou sebevražednosti. Extrémní tlak na výkon a očekávání společnosti si vybírá svoji daň a není to jen problém jedné země, ale širší varování pro současný svět.

Víra dává jistotu, že i když se člověk cítí sám, ve skutečnosti nikdy úplně sám není. Rozvoj člověka nemůže být jen materiální nebo technický. Musí zahrnovat celého člověka – jeho vztahy, hodnoty, víru i odpovědnost. Člověk potřebuje lásku, caritas, a pravdu, veritas, které mají svůj původ v Bohu. Encyklika Caritas in veritate otevírá celou řadu témat. Pro mě osobně se ale stala nejvýraznější právě ta rovina, která se dotýká vztahu pravdy, lásky a tlaku dnešní doby. V Bibli se znovu a znovu objevuje výzva: „Neboj se.“ Možná právě v tom je odpověď i pro dnešní dobu. Ne v ještě větší kontrole, ale v důvěře, která člověku umožňuje žít klidněji i uprostřed nejistoty.

Bc. Olga Holcová

Jak může práce s příběhem pomoci při zvládání závislosti pomocí hagioterapie?

Závislost dnes nevnímáme jen jako problém „silné nebo slabé vůle“. Jde o složitý stav, který ovlivňuje tělo, psychiku i vztahy člověka k sobě a druhým. Často souvisí s tím, jak lidé zvládají stres, vnitřní napětí nebo pocit prázdnoty či osamělosti. To, co přináší krátkodobou úlevu,

se ale postupně stává problémem, který zasahuje celý život. Právě proto se dnes v léčbě závislosti zdůrazňuje holistický pohled na člověka. Člověka nelze vnímat na základě jeho chování, ale i na základě jeho hodnot, smyslu a směřování života a vnitřního nastavení.

Jedním z přístupů, který se tímto směrem vydává, je hagioterapie. Název pochází z řečtiny: slovo hagos znamená „svatý“ nebo „posvátný“ a therapeia znamená „léčba“ nebo „péče“. Dnes se tímto pojmem označuje odborná práce, která využívá biblické příběhy, jako nástroj pro lepší porozumění sobě samému a své životní situaci a k pochopení problémů druhých.

Základem hagioterapie je jednoduchá myšlenka příběhu. Příběhy nám mohou pomoci pochopit vlastní život. Zvláště biblické příběhy obsahují témata, která jsou lidem blízká například historií, hledání smyslu, selhání, změna nebo naděje. Když s nimi člověk pracuje, může si v nich začít všimnout podobností se svou vlastní životní zkušeností. Díky tomu získává odstup, může se na své problémy podívat z jiné perspektivy. Tento způsob práce je užitečný právě u lidí, kteří se potýkají se závislostí. Ta totiž často neznamená jen problém s alkoholem nebo drogou či rizikovým chováním, ale i ztrátu smysluplného životního směru, smyslu a vztahu k sobě samému. Práce s příběhem může pomoci tyto oblasti znovu propojit a podpořit změnu. Člověk si postupně lépe uvědomuje, co prožívá, proč se dostal do obtížné situace a kam chce dál směřovat.

S tím souvisí i oblast, kterou v léčbě závislosti označujeme jako spirituální přístup, který je součástí holistického pohledu na potřeby

člověka. Nejde nutně o religiozitu, ale spíše o vnitřní oporu, hodnoty a schopnost vidět v životě hlubší smysl. V praxi se ukazuje, že právě tato rovina může být při zvládání závislosti velmi důležitá. Tato osobní spiritualita jako zdroj, pomáhá zvládat náročné situace, posiluje naději a také podporuje dlouhodobou změnu také v kontextu podpory sociálního prostředí. Hagioterapie tak nenahrazuje odbornou léčbu závislosti, ale může ji vhodně doplnit. Přináší jiný pohled a pomáhá člověku zastavit se, zamyslet se nad svým životem a hledat nové možnosti. V situaci, kdy se člověk cítí ztracený, může být právě práce s příběhem prvním krokem k tomu, aby znovu našel směr.

Pro seznámení se s přístupem hagioterapie je vhodná kniha: *Nahá žena na střeše* od autorů: Prokop Remeš, Alena Halamová, Portál, 2004.

Zdroj: www.hagioterapie.cz

PhDr. Pavla Doležalová Ph.D.

MODLITEBNÍ STRÁŽ V ÚVALECH

Již několik let konají ekumenicky úvalští křesťané tzv. MODLITEBNÍ STRÁŽ, do které se zapojila i náboženská obec Církve československé husitské v Úvalech. Tato nepřetržitá modlitba má následující historii.

Kdysi v první polovině 18. století bylo založeno v Německu město Hernhut moravskými exulanty mluvícími německým jazykem na panství hraběte Mikuláše Ludvika Zinzendorffa. Při hledání duchovního směru došlo ke sjednocení komunity a při památné Večeři Páně v Bertelsdorfu se toto společenství přihlásilo k odkazu Jednoty bratrské. A jedním z projevů duchovního oživení bylo zavedení tzv. modlitební stráže. Ovšem po několika letech se ukázalo, že to je pro tak malé společenství příliš náročný úkol a po r. 1825 byla tato činnost ukončena. Až za 500 let po vzniku staré Jednoty bratrské v Čechách přišel popud z kruhu sester v Herrnhutu, aby se modlitební stráž znovu zavedla jako společný modlitební řetěz mezi všemi provinciemi.

V České republice vznikla v roce 2010 a byla zahájena na setkání v rámci Světového dne modliteb v Betlémské kapli, kdy se sešlo kolem tří set přímluvců. Cílem této duchovní

akce je nepřetržitá modlitba za své blízké, za lidi kolem sebe, za naše města, naši zemi, za celý svět za zehnaní pro šíření Božího království.

Modlitební stráž se má držet pokud možno 24 hodin a lze jí rozdělit mezi jednotlivce, i členy bydlicí dál od sborů, malé kroužky nebo sborová – bohoslužebná shromáždění. Pak jde o hezké propojení. Naši modlitební stráž konáme v připravené místnosti, kterou vždy zapůjčuje Církev bratrská. Program připravuje křesťanské společenství, jež jej rozdělí do několika stanovišť, kde čteme biblické texty a plníme úkoly.

Tentokrát nás po příchodu uvítala slova apoštola Petra 1,23 „*Vždyť jste se znovu narodili ne z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a na věčnost zůstávající slovo Boží*“: Na tomto místě, jako první úkol, jsme mohli nebeskému Otci vyjádřit modlitbou vděčnost za to, že jsme znovuzrození a také za lidi nebo situace, které napomohly k tomu, že jsme se každý z nás setkal s Ježíšem.

Dalším textem, pro druhý úkol, byla slova z listu apoštola Pavla Galatským 6,7–8: „*Co člověk zaseje, to také sklídí. Kdo zasévá pro své tělo, z těla*

sklídí zkázu, kdo zasévá pro Ducha, z Ducha sklídí život věčný.“ Tato slova platí jak v duchovním světě, tak i v našem životě. To, jak smýšlíme, na co se zaměřujeme, čemu věnujeme svůj čas, svou kapacitu – to je zasévání, které přinese úrodu. Můžeme se obrátit na Ducha sv., aby prozkoumal naše srdce a mluvil k nám. Spolu s ním můžeme probrat své zasévání, zda je to pro Ducha nebo pro tělo? Zda je to podle Božího srdce? Jestli to je pro mé nebo Boží zájmy? Zda v tom spolupracuji s nebeským Otcem? K tomu provázal i starozákonní text z Ozeáš 10,12: „*Zasévejte si pro spravedlnost, sklízejte podle milosrdenství, zorejte si úhor!*“

Třetím úkolem byla četba podobenství z Matoušova evangelia 13,1–23: „*Toho dne vyšel Ježíš z domu a posadil se u moře. Shromáždil se k němu tak veliký zástup, že musel vstoupit na loď; posadil se v ní a celý zástup stál na břehu. I mluvil k nim mnoho v podobenstvích: „Vyšel rozsévač rozsévat. Když rozséval, padla některá zrna podél cesty, a přilétli ptáci a sezobali je. Jiná padla na skalnatou půdu, kde neměla dost země, a hned vzešla, protože nebyla hluboko v zemi. Ale když vyšlo slunce, spálilo je; a protože neměla kořen, uschla. Jiná zaspadla mezi trní; trní vzrostlo a udusilo je. A jiná zrna padla do dobré země a dala užitek, některé sto zrn, jiné šedesát a jiné třicet. Kdo má uši, slyš!*“ Učedníci k němu přistoupili a řekli: „*Proč k nim mluvíš v podoben-*

stvích?“ On jim odpověděl: „*Protože vám je dáno znáti tajemství království nebeského, jim však není dáno. Kdo má, tomu bude dáno a bude mít ještě víc; ale kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má. Proto k nim mluvím v podobenstvích, že hledíce nevidí a slyšice neslyší ani nechápou.*

**U koho bylo zaseto
do dobré země,
to je ten, kdo slovo
slyší i chápe a přináší
úrodu...**

A plní se na nich proroctví Izaiášovo: „*Budete stále poslouchat, a nepochopíte, ustavičně budete hledět, a nevidíte. Neboť obrostlo tukem srdce tohoto lidu, ušima nedoslychají a oči zavřeli, takže nevidí očima a ušima neuslyší, srdcem nepochopí a neobráti se – a já je neuzdravím.*“ Blažené vaše oči, že vidí, i vaše uši, že slyší. Amen, pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví toužili vidět, na co vy hledíte, ale neviděli, a slyšet, co vy slyšíte, ale neslyšeli. Vy tedy slyšíte výklad podobenství o rozsévači. Pokaždé, když někdo slyší slovo o království a nechápe, přichází ten zlý a vyrve, co bylo zaseto do jeho srdce; to je ten, u koho se zaseto podél cesty. U koho bylo zaseto

na skalnatou půdu, to je ten, kdo slyší slovo a hned je s radostí přijímá; ale nezakořenilo v něm a je nestálý: když přijde tíseň nebo pronásledování pro to slovo, hned odpadá. U koho bylo zaseto do trní, to je ten, kdo slyší slovo, ale časné starosti a vábivost majetku slovo udusí, a zůstane bez úrody. U koho bylo zaseto do dobré země, to je ten, kdo slovo slyší i chápe a přináší úrodu, jeden stonásobnou, druhý šedesátinásobnou, třetí třicetinásobnou.“

Podobenství o rozsévači, které Ježíš vypráví shromážděnému zástupu, ukazuje, jak slovo Boží symbolizované zrnem může být rozséváno na různé druhy půdy, což představuje různé reakce lidí na Boží výzvy. Ježíš se zde obrací na učedníky a vysvětluje, proč je důležité pochopit a přijmout Boží slovo. Záleží však na našem srdci. My všichni jsme povoláni k tomu, abychom byli rozsévači dobrého zrna, nikoliv abychom se ptali, kolik z toho vzejde. Možná, že málo, ale to není naše věc. Víme dobře, jak zrnko pomalu klíčí a jak rychle roste

U koho bylo zaseto do trní, to je ten, kdo slyší slovo, ale časné starosti a vábivost majetku slovo udusí...

plevel. Ale ti, kteří věří, že Bůh nemluví naprázdno, když slibuje: „*Mé slovo se nenavráť ke mně s prázdnou*“ (Iz 55,11), také se mohou potěšovat tím, že „*místo trní vyroste cypřiš, místo plevele vzejde myrta*“.

My zaséváme slovo o Království a někdy se nám možná nechce. Někdy se necítíme dostateční...

Ten, který stojí za svým slovem, činí to, co ani nečekáš, s čím nepočítáš, co neodhadneš. Copak rozsévač ví, kde je skála a kde dobrá půda? Jeho úkolem je vyjít a rozsévat. K tomu podobenství, kdo chtěl, mohl nakreslit obrázek.

Na dalším stanovišti, tj. čtvrtý úkol, se měl každý zamýšlet nad svým srdcem, jaká je v něm půda?, zkusit se vžít do role rozsévače – to jsi ty, já, vy, to jsme my, kterým hospodář svěřil a poskytl zrno. My zaséváme slovo o Království a někdy se nám možná nechce. Někdy se necítíme dostateční, nebo se bojíme odmítnutí. Ale Bůh nám důvěřuje a svěřuje nám tuto roli s láskou a vděčností za spolupráci se svými milovanými dětmi. Každý máme okolo sebe

lidi, kteří mají srdce s dobrou půdou. Duch svatý nás k nim povede a dá nám vše potřebné k tomu, abychom mohli zasévat Království do lidských životů. Někdy je to opravdu nelehké. Potřebujeme se navzájem, abychom se za sebe modlili a povzbuzovali se, protože zrno, které není zaseté, úrodu nepřinese. To, které je zaseté, má obrovský potenciál.

Závěrečným biblickým textem páteho úkolu k zamýšlení o rozsévání znělo z Janova evangelia 12,24-25: „*Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek. Kdo miluje svůj život, ztratí jej; kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchrání jej pro život věčný.*“ Ježíš zde ukazuje jeden ze základních zákonů života, který se nedá obejít a který zní: Cestou k životu je umírání, nikoliv fyzické, ale umírání svým ambicím, hříchu a představám... Člověk se musí zbavit pocitu nějaké křivdy, nemá se zabývat tím, co třeba o něm druzí říkají. Nesmí se litovat, musí umřít sám

Potřebujeme se navzájem, abychom se za sebe modlili a povzbuzovali se...

sobě. Umírání sobě samým souvisí i se službou druhým. Znamená to více myslet na potřeby druhých než na svoje, obětovat něco z toho, co bychom mohli dát své rodině, dětem. Prostě obětovat něco. Nenechat se odradit. Pán nás vyzývá umřít sám sobě. Protože tak se stáváme použitelnými pro jeho království, ale i pro vztahy a pro život. Pak se proměňuji nejen já, ale i společenství v náboženských obcích a v mém okolí.

...více myslet na potřeby druhých než na svoje, obětovat něco z toho

Posledním šestým úkolem bylo zasetí semínek řeřichy do misky a nechat je vyklíčit. Což se povedlo, semínka vyklíčila a použila se v kuchyni.

Ve zbytku času jsme se zamýšleli, povídali o životě a vyměňovali si zkušenosti.

Na závěr modlitební stráže jsme poděkovali Bohu, že jsme mohli být její součástí a za všechny dary, kterých se nám dostává a pomodlili se modlitbu Otče náš.

Mgr. Jitka Pokorná NO Úvaly

XXVI. Pout' na Sázavě

610.
výročí
Jeronýma
Pražského

150.
výročí
Františka
Palackého

v sobotu
6. 6. 2026

Duchovní program

10.00 **Bohoslužba** vedená br. patriarchou **ThDr. Tomášem Buttou, Th.D.** v kostele opata Prokopa Církve čs. husitské na Sázavě

11.30 **Pouť z kostela** na louku pod nábřežím Cyrila a Metoděje na Sázavě

Polední a odpolední program

na louce pod nábřežím Cyrila a Metoděje na Sázavě

Štafetový běh pro všechny o pohár opata Prokopa

Společné jídlo – agapé – přivezte něco na společný stůl

Kvíz pro týmy o ceny – o Jeronýmovi a Fr. Palackém

Workshopy církevních škol Archa a Směrovka

Paralelní program města a ZŠ Sázava

Na louce – Dětský den – program připravený ZŠ Sázava

V pozdním odpolední a večer – **Stodola fest.**

Možno navštívit klášter Sázava

Vstupné dobrovolné

Pout' na Sázavě pořádá Církev československá husitská ve spolupráci s městem Sázava.

Český zápas
Týdeník Církve československé husitské

HUSITA

